

веке у Дабовичини, че дано да мя оставятъ, както ми даваха и надежда. Но надежда-та ми пакъ остана напразно: защото хора-та секи гледа своето си гайле, начнаха да режатъ стрехи-тѣ на дюкени-тѣ, да правятъ калдарми-тѣ кой ти гледа Даскала, никой ся не погрыжа. А азъ като останахъ пакъ празень, и нѣма веке отъ нйде гдѣ да ся земи две пары, начнахъ да харча отъ гирданятъ на булка-та си, и когато щѣ земимъ нѣкоя жалтичка отъ гирданятъ, и азъ плача и тя плачи. Ето че ми доде на 24., Априлія писмо отъ Ловечъ отъ граждани-тѣ и отъ Владика-та съ подписи, викатъ мя да ида да ся опоя, и като си приказвахми съ булка-та, ней ако и да ѣ са нещеше да стана попъ но като види веке че нѣма въ какво да ся уловя, още и половина-та на гирданятъ желтички-тѣ похарчихми, каза ми, веке нѣма други способъ. И азъ на 19. Маія отидохъ въ Ловечъ за да разгледамъ дали сички-тѣ граждани мя искатъ и дали ся благодарни сички-тѣ отъ менъ. Но тукъ посрещамъ пакъ противноста. По многото остана благодарни и ма искатъ за попъ, а нѣколцына искаха да отфарлятъ менъ, че да упопятъ Даскалъ Янка. Но както и да е събраха ся на Владишкіятъ конакъ които мя искатъ и мя удобриха за попъ съ благодареніе. И азъ склонихъ и си отидохъ до Севліево да ся приготвя заедно съ Вуйча Кочовъ Бенка, като ми даде и Вуйчо Кочо 500., гроша назаемъ за харашлжкъ. И въ Севліево стояхми съ Беня два днь, и на тржванье веке отъ Севліево испроводима булка-та ми съ плачъ, защото отивамъ да ся попя, тжй и азъ поплакахъ. И тжй като си додохми въ Ловечъ, на 29., Маія ржкоположима Ловчу Иларіонъ за Діаконъ въ долна-та черква, гдѣ-то неприятели-тѣ Владикови и мои, направиха нещо смѣщеніе въ Църква-та, за което смѣщеніе мя остави Владика-та да стоя на Владиковатъ конакъ, а той самъ отиде на Руссчукъ, и си доде чакъ на 9. Іунія.

На 12 Іунія мя ржкоположи за Священникъ (попъ) пакъ въ Долна-та Църква Успѣніе Богородично.

Сега веке станахъ попъ, но колко ми мжчно я, щото немогъ да си намѣря място, срамъ е нѣмамъ харашлжкъ, пакъ ма е и срамъ даида да ржся. Но нуждата ма накара, та ся пресрамахъ и начнахъ да ходя даржсѣж, както въ граджтъ тжй и по села-та, и начнахъ да ся виждамъ съ харашлжкъ и да ся саживявамъ изъ ново.

1867. Посрещнахъ благополучно отъ сяка странж като попъ, да бѣ далъ Богъ да я преминими благополучно.

На 26., Іаннуарія въ Четвъртакъ вечарта около на 11., часа и половина родимися момче Христо. И я преминахми благополучно. Само на 12. Іулія ся разболяхъ тешко дору до смъртъ и лежахъ около единъ месецъ.

1868. Преминахми благополучно, и нищо значително (достойно за забелязванье) не ни ся случи въ нея година нето добро нето зло.